

A kávéházi bánat

Nem érzitek a kávéházi bút,
Mikor az ívlámpák izzása bágyad
És szürkén ülnek a szegény fiúk
És nem találunk már szapulni tárgyat?

Mikor a fényes selymű asszonyok
Unott arcán a festék hervatag már
S az édes, arany pezsgő elfogyott
S valahol messze már az arany nap jár?

A zene hirtelenül fölsajog
És elhal, mint a fáradt szív verése
És künn a szürkület, a szürke vércse

Már verdesi az izzadt ablakot
S a szivar vége álmosan kihúnyt, -
Nem érzitek a kávéházi bút?

Gioconda

Hol szürke gótívek pállott homálya
Szomorkodik a hosszú folyosón
És délben a nap tétova világa
Csak haldokolva és fázón oson,
A siralomvölgyének e vidékén
Élt, hogyha élet ez: virrasztani
S imádkozni a magány menedékén,
Élt Fra Filippo. Voltak álmai,
Mert álmok híján holt leány a lélek.
- Ó álmok, jól ismerlek titeket,
Vigíliákon szálltok mint kísértet
A szívbe, mely szűz, árva és beteg. -

Fra Filippo színek költője volt
S a zárda árnyán a sok szürke folt,
Mely gótívek közt nyúlt az éjszakába
Keze nyomán lassan virulni kezdett.
A szürke falra szállt száz méla álma,
Az Úr, az angyalok, a Szűz, a szentek.
Halovány színek, mint klastromi kertben
A liliumok sápadt színei,
Ó de színek s a tompa szürkületben
Virultak s titkot súgtak mind neki.
Az Úr a mennyezet kéklő mezőin
Örömmel nézte: íme a világ,

Hozzá esengtek az ívek redőin
A mély kórusból a litániák.
Mária, a titkos értelmű rózsza,
Szőkén, szikáran nézte gyermekét
S a vértanúk és szűzek légiója
Epedve látta az Úr szent egét.
Fra Filipponak ez vala világa,
Melyet saját képére alkotott,
A föld csak cella és igaz hazája
Az arany menny, hol élnek boldogok!
De egy napon - ó jönnek napok néha -
Mikor szívünk, a nyugodt és a méla,

Úgy ver, akár a riadó dobok
S mint egy világnak szíve, úgy dobog:
Egy napon idegen jött messze tájról,
Talán Rómából, talán Umbriából,
Gioconda jött, miként ha keretéből
Kilépne, Lionardo remekéből.
A homlokán rubintos aranyék,
Szemében a titok. Az ajka ég
S rejtelmes mosolyával szólni kezd:
Bánatos álmok, ó ki festi ezt?
Fra Filippo remegve meghajol
S a távoli hercegnő ajka szól:

- Művész, ki élsz az éjben és a mélyben
S nem álmodtál még asszonyról, babérról,
Mily nagy lehetnél, ha komor sötéten
Nem hullna rád a szomorú középkor!
Lásd, túl e klostrom és e völgy homályán
Rég reggel ég és boldog nap nevet,
Paloták törnek égbe és szivárvány
Színével új művészek festenek.
Az élet édes és dús lakomáján
Terülnek ékes és új asztalok,
Örömet hirdet a kép és a márvány
S a vén nap új csodákon andalog.
Ó nézz szemembe: szép és új öröm
Ragyog belőle, mert öröm az élet,
Mínek a halvány égi fényözön,
Míg szemünk földi vágy tüzeiben éghet?
Ó nézz ajkamra: talány és titok,
De egy csók minden értelmét megadja.
Csóktalanok a szegény martirok,
Ó nézz reám és nézz a szent tavaszra!

Fra Filippo csak rámeredt sötéten,
Jövő tüzei égtek nagy szemében,
Jövő igék remegtek ajakán:

Ó élet, szépség, tavasz és talány!
Lassan elindult és előtte lejtett
A távoli hercegnő, lépte tánc,
Fra Filippo ment. Hívta, hitegette
Az aranyos és selymes Reneszánsz!

Szürkület

A régi gyermek néha fölzokog még,
A régi gyermek néha fölnevet,
Rám derül néha egy alkonyodó ég,
Mely soha már meg nem véd engemet!

A régi gyermek játéka törve,
A régi gyermek kertjei oda,
Régi szüretnek nem jó vissza ősze,
Régi majális, hol van már bora?

A régi utcák nem várnak esténkint,
A régi fák már nem köszöntenek,
A régi vágy már hervatag, beteg.

Ó hol lehetnek tűnt téli estéink,
Sárkányok, derűs nyári égbe, fenn,
Tiszavirágok a holt vizeken?

A táltos, egy faló

Kertünk paradicsom volt,
Virága csupa csoda,
Eperfánk mesemódon
Az égbe szökött, oda.
Nagy levele vígan esőzött
Fejemre, mennyei áldás,
S ha jöttek a bánatos ősök,
Sírás volt tőle a válás.
Kertünk paradicsom volt
S védett a büszke palánk
S palánkon túl az ódon
Csodálatos mesefák.

Kishúgom innen az égbe
Szálla szegény, egyenest.
S én nem is vettem észre,
Hogy őt nem lelte egy est.
Volt nekem egy paripám is,

Táltos, mesebeli ló,
Aranyos rajta a hám is
És rajta repülni jó.
Kishúgom róla az égbe
Szállott - mondták - egyenest
S én vártam, engem is végre
Fölvesz egébe egy est.

Táltos, meseló, paripám, haj,
Repült azóta sok év,
Mint száll szélben árvalányhaj,
Száll éjbe sok evoé.
S te is, paripám, aki fából,
Mégis repültél csodamód,
Kiszálltál, hej, e világból
S nem láttam régi valód.
Táltos, meseló, paripám, haj,
Jó volna repülni tova,
Nincs kertje már a csodáknak
S nem lesz csoda erre soha?

...Nyár volt, unottan epedve,
Padlásra felszöktem én.
Táltos paripám, mi szerencse,
Egy zugban leltelek én.
Pókháló szőtte be hátad
S törött volt lábad, a pej,
Ó nem volt szomorúbb nálad,
Gazdád csak, hej... Paripa,
Be kicsi, különös állat,
Be szomorú ez a nap,
Be törpék lettek a szárnyak
S mehet már messze a vonat,
Berregő vaskarika,
Nincs sehol oly csodaország
Keleten és nyugaton,
Hol ez a régi valóság
Valóra válna, tudom!

Régi opálos alkonyat

Mentünk az estbe, kispapok...
A dómnak tornya égbe vágott,
Aranyos volt a bús torony,
Melyet derűs fény koronázott.
Néztük, mi boldog hallgatók,
Mi fehér oltári virágok.

A kereszt fénylett, hallgatott.
Mentünk az estbe, kispapok...

Azóta sokszor mentem én
Az estbe, éjbe, árnyba, gyászba
S nem fénylett már rám az a fény,
Dóm tornya sárgás ragyogása.
De jaj, nem is lesz soha már
Ama boldog sugárnak mása
S nem lesz ama csönd, üdv, remény,
Azóta messze mentem én!

Ó most is int a múlt ködében
Aranypárásan a torony,
Járván élet nagy erdejében,
Mint Dante jára egykoron.
Ó régi tornyom, régi fényem,
Be megfogyott fény és torony
S járunk bús alvajáróképen
Idegenül, múltak ködében.

Virginitas

Szüzebb szívet e sáros élet
Nem dobogtatott még soha,
Mint az én szép, szomorú szívem,
Mely él vérezve és szelíden,
Melynek e tájék Golgota.

Fehér szépségek tisztasága
Ragyog szívemben csendesen.
Megyek a sápadt olajfáknak
Nemes, nagy árnyán s e világra
Alig vetem tekintetem.

Csak a bús csillagokra nézek
És boldog nem leszek soha,
Csak más, jobb táján e világnak.
Ó engem oda sírva várnak
S hogy itt maradtam még, csoda!

A bús Máramaros

A régi, bánatos, ködös hegyek,
A régi, magányos, rögös utak,
A bús Máramaros

Már elfeledte a dalos utast?
Nekem szívemben él e méla táj,
Nekem lelkemben sír ez őszi szél,
A bús Máramaros,
A múlt, a bánatos,
Régi borúja síromig kísér.

Anonymus

Szürke kámzsa, mely alól sötéten
Ismeretlen arc mély szeme ég,
Mint láng, melyet idő, messzeség
Nem olt el középkor éjjelében.

Szikár kéz, mely sárga pergamenre
Göggel, mintha szekercét ragadna
És csatát vezetne vérviharba,
A foglalás tetteit jegyezte.

S gót betűk közt, gót ívek sorában
Érezte, hogy erő, támadás van,
Magyar erő és jövő zenéje!

S hiába szállt fölé gót ív éje,
Századok mély trombitája harsan
Győztesen a vén deák szavakban.

Ovid levele Júliához

Tomiban ősz van. Barbárok a népek
És idegenek némely csillagok.
A borostyánom zöldje dérbe téved
És örömeiktől oly özvegy vagyok.
Júlia, szeretnélek látni téged
És Rómát, ahol tavaszég ragyog.
Tomiban ősz van és a lelkemben tél,
Júliám, Rómám, ó be messze estél!

Mi hír Rómában? Ki mostan a cézár
És ki a költő és miről dalol?
Ki hordja most Ovidius babérját,
Kacér Fortuna most kihez hajol?
Tomiban ősz van. Hervad a babérág,
Ó boldog az, ki él titokba jól.
Rómában minden fürdik szent tavaszban,
Tomiban ősz van és én itt maradtam.

Szépek-e most is Rómában a szépek,
Az élet most is oly édes, vidám?
Melyik poétát tanít verselésre
S szeretkezésre az én Júliám?
Ne fájjon ez a kérdés! Hisz az élet:
Szeretni s veszni szerelem hiján!
Tomiban ősz van és nincs szerelem.
Több tavaszom már nem is lesz nekem!

Egy csók egy állomáson

Öt perc. Mehet. A sárga napsütésben,
Mely őszünk minden fényét nekem adta,
Egy nőnek csókja reszketett a légben.
Idegen nő. Neve Innominata.

Már nem emlékszik szemem a hajára
És nem emlékszik félig hunyt szemére,
De csókja édes volt, mint mustnak árja
És lángot szított bennem ifjú vére!

Öt perc. Mehet. A távolok már hívtak,
Szobák, melyekben álmos, ólmos ősz lesz,
Napok, mikor már arcom száz redő lesz.

Öt perc. Mehet. S mint holmi távol csillag,
Oly messze tűnt már csókos nő, verőfény.
Megyek, mint nem várt torra megy a vőfély!

Betegszoba

Az óra áll és én hallgatva fekszem.
Künn néha fény van, néha mély homály.
Nagy szekerek vágatnak át a csenden.

Ijedten rezzen össze vén szobám
És néha gyertyát gyújt valaki halkán
És nem tudom, hogy későn vagy korán?

Csak érzem, szörnyen egyedül maradtam,
Mehalt a hír és elhagyott a párom...
De íme, könyvektől nehéz a paplan!

Könyvek, első szerelmem e világon,
Könyvek, ti hoztatok mindent nekem,
Felejtést és vigasztalást e tájon!

Most is, hogy tűnt kéjektől ég szemem
És csalódásoktól tépett a lelkem:
Gileád írnék adjátok nekem!

Anatole France, ó mosolyogj helyettem!

A nagy maszk...

Süket, vak, fáradt és halott.
Fölöttem függ. Dalol.
Bús, földöntúli ütemek,
Lélekzene, örök zene
Konganak némán a nagy maszk alól.

Csókolom e nagy homlokot,
Ez ajkat, e szemet,
Valahogy apám ez a szép fej,
Valahogy a fia vagyok én,
Mert dalolok és mert szenvedek!

Egy glória sápasztja őt
És az én élő homlokomat;
Minden emberi egy s örök,
Ha megszépít a szenvedés,
Az álmodás és a gondolat!

Süket, vak, fáradt és halott
És néma ajka zeng:
A legmélyebb szimfónia,
A legörökebb zene szól
E halott ajkon most s mindég: a csend!

Buddha

Mosolygó hindu bálvány,
Ki végtelenbe révedsz,
Taníts egy kis mosolygást
E nagy szenvedéshez.
Taníts egy kis mosolygást,
Te nagy, örök mosolygó,
Oly kurta ez az élet,
Oly furcsa ez a bolygó.

Mosolygó hindu bálvány,
Én annyit sírtam itt lenn,
Olvastam bibliákat,

Várva, vívódva hittem.
Mosolygó hindu bálvány,
Hitemen mosolygó,
Mily jó lehet a semmi,
A végtelen koporsó.

Hol nem nyílnak virágok,
A hervadásra szántak,
Szerelmek, álmodások:
Virághi a halálnak.
Mosolygó hindu bálvány,
Az élet láza oly jó
És oly gonosz az élet
És én rád sírva nézek,
Te nagy, örök mosolygó.

Ezek enyémeek...

Ha dübörögve, hirtelen bezáruk
Mögöttem rozsdás aranykapud, élet,
Mi fáj nekem e keserű világbul,
Mi lesz az, amit akkor sírva érzek?

Mi vonja vissza még egy pillanatra
Bús lelkemet, amely halottra fázott,
Mínek az íze, emléke, zamatja,
Mért áldom én ez átkozott világot?

A szerelem? Hisz én csak sírva vártam
És hideg küszöbén, mint a kivert eb
Szűköltem hús tavaszi éjszakában
S még mindig ég a régi, a beteg seb!

A gyönyörök? Ó fősvény, dölyfös élet,
Hisz asztalaid morzsáit ha kaptam!
Mi fáj nekem, ha valahára végre
Mögöttem portád örökre becsaptam?

Egy zene tán. Mozart. Víg nyári éjen
Aranyos gyertyafényben zongorázták
És benne csengett arany-gyermekségem.
Egy zene fáj. Egy tűnő, örök ábránd.

Egy kép. A Segantini esti tája,
A fáradt vándor, ki fölneáz az égre,
Hol húnjó nap van és a ködök vára
S lelkében örök vágyak messzesége!

Ezek fájnak. Ezek enyémekek, szépek.
Ez voltam én. Valaki, aki készül,
Valaki, aki árván erre tévedt
S akinek útja végtelenbe mélyül...

A többi néma csend

Szeptember volt. Az ég üvegharangja
Derűsen kéklött, mint a jó remény
S a nyárutói kert pompája tarka
S arany volt a kert skarlátköpenyén.

Szeptember volt, évadja szép múlásnak.
A férfi, aki költő, állt merőn,
Karját keresztbe fonta, mint a bánat
S végignézett a szőlős hegytetőn.

Elment egy asszony. Tegnap még szerette,
Múzsája volt és hite volt neki,
Ma tudja már: a nő nem szereti.

Elment egy asszony. És a férfi lelke
A távozó után könnyezve száll
S úgy érzi: nem lesz többé verse már.

Az élet bája...

Vannak nők, akik egy életen által
Kísérnek minket szomorú varázssal,
Mint hidegfényű, messze csillagok
Örvények közt a gazdátlan hajót.

Nők, akik mindig, mindig velünk vannak,
Fanyarbús illatát az új tavasznak
Ők küldik és az őszirózsa gyászát,
Gyötörnek mély emlékek távolán át.

És vannak nők - ó legyenek áldottak! -
Akik nekünk az élet bája voltak.
Pillangói a gyászövezte kertnek,
Virágai az eltűnt édeneknek.

Akik bársony szemükkel simogattak,
Vagy selymét adták ránk finom szavaknak
S emléküik úgy él, mint Mozart-szonáta,
Vagy márciusi reggel ragyogása!

Sasfiók

Mint aranyos és ében ampíróra
Halk és finom zenéje szőnyegen,
Mely haloványkék és merő selyem,
Olyan e versek fáradt indulója.

S mint dús cirádás vert aranykeretben
Velence szivárványos üvegén
Egy szőke fő, szemében büszke fény,
Olyan vagy herceg, én sápadt szerelmem.

A Gloire fon fürtödre szőke rózsát,
Lépted nyomán a szürkülő valóság
Besüpped, mint virágos szőnyegek.

És ajkardon a szép szó úgy lebeg,
Mint bíbor sebbel hófehér sirály:
Halovány herceg, római király!

Misztikus órák

Ó azok a hosszú, fáradt délutánok,
Mikor bágyadt szívünk vágyakért sóvárog,
Mint a szikkadt földek esőért epednek.
Ó üres órák és élettelen percek,
Mikor lelkünk, mint a züllött, beteg herceg,
Régi rokokóágy álmaira gondol
S életünk, mint rothadt faggyú, fájva serceg.

Ó azok a barna, borús, hideg esték,
Mikor őszi esőt esőzik az emlék,
Mikor ázott lelkünk fázón összeborzad
S vacogó bánattal nézzük a holt holdat,
Melynek híves fénye könnyeinken olvad!
S egyedül, egyedül, egyedül a csöndben
Rátok gondolok szép, régi, hű halottak.

Ó azok a hosszú délutánok, esték,
Ó te beteg élet, ó te fanyar emlék,
Ó te szomorú föld, te nyomorú világ,
Valaki be sirat, régi litániák,
Kolostori mélység, oltári szép virág...
Valahol elmaradt egy kis novicius,
Valahol elveszett egy nagyálmú diák.

Annára gondolok

A csillagokra gondolok
És Annára, ki elszállt búcsú nélkül,
A boldog, néma csillagokra,
Melyek lenéznek mosolyogva
Reám a babonás, bús téli égrül.

A csillagokra gondolok,
Melyeknek lángja régesrég kiégett,
Csupán fényük ragyog
S Annára gondolok,
Ki rám ujjongva nézett
S egy csillagos ősz éjén elhagyott.

A csillagokra gondolok,
Kiégett, elsuhant, tört csillagokra,
Annára gondolok
S a könnyem úgy ragyog,
Mint elhunyt csillagok, ha ég az éji pompa!

Magamhoz

Fiam, ne félj, ha néha szűkös utcák
Előled elveszik a kék eget
S üres, kopott szobák nagy mélabúját,
Mint zubbonyát a munkás, fölveszed.

Fiam, ne félj, ha bús esők kimosnak
Szívedből mindent, ami fény, derű,
Ha verkli szól, borús napján a gondnak
S lelkedben eltört minden hegedű.

Fiam, ne félj! Mély óráid malasztja
Legyen veled! Emléke annyi napnak,
Mikor belőled csók és vers fakadtak.

Fiam, ne félj. A nagy égboltozatra
Fölríva minden, mi szép ideleenn
És benned, mint rab él a Végtelen!

Az élet szonettje

...És minden alkony opálosan éled
És minden hajnal szökén rámkacag
És mindig forrnak vágyak és nyarak,
Be csodás vagy, csókok szülötte, élet!

És mindig küldesz új bánatokat
És új reményt is, ami dalra méltó
És szemeket, amelyek, mint a mély tó,
Balzsamot adnak nékem s titkokat.

És nem fáradok el téged szeretni
S téged gyűlölni, lázas csoda, élet,
Naponta vággyal járulok elébed

S bár mindig közelebb a szürke semmi,
Te egyre szépülsz, mélyülsz s én szegény,
Úgy érzem, gazdag voltam benned én.

Színház

Remegő vállak tündöklő havából
Diadémek mély fénye fölragyog.
Sötét bíborban ég a büszke páholy
S én lázadó láz betege vagyok.

A kikelet künn már hangolja húrját
S ujjongni fog az erdei zene,
De engem mély tavaszi szomorúság
Színházba úz, bár napfény kellene...

Már cseng a kard, már csendül a motívum,
Acélos lesz a lég s a kikelet
Betör süvöltve s mindent eltemet.

A vad zenét beteg szívembe szívom
S míg a tavasz száll, száll s zenél ujjongón,
Egy váll haván pihen forrón a csókom.

Fehér éjszakák

Ismered-e az álomtalan éjet,
Mikor a szívünk még szűz és beteg,
Mikor fehérek még a remények,
Mikor bárányok még a fellegek?
Ismered-e a könnyek közt virrasztást
S a könnyek közt virrasztást ismered?

Mikor a csönd elringat puha karján
És várnak ránk nagy ismeretlenek?

Az éj körülfolly, mint valami tenger,
Ó tengerek, álmok, könnyek, betűk,
Ó élet, merre szívünk szállni nem mer,
Ó távol partok, távol hegedűk!
Valaki már ránk vár s dalolni késztet,
De még csalódni korán lesz, korán,
Melyik csillag az, melyben vágya éghet:
Az a szökés, vagy az a halovány?

Ó szomorú szép, álomtalan éjek,
Engem ti nem ringattok már soha.
És nem borít el a fehér remények
S fehér virágok csöndes zápora.
Szelíd igába nem fognak a könyvek
S a könnyek áldását nem ismerem
S nem nézem a rámragyogó jövőnek
Kék csillagát a fehér éjeken...

Áldott e bánat...

Áldott e bánat, megszépíti lelkem,
Mely únt napoknak holt vizén pihent.
Áldott e bánat, enged énekelnem
S éreznem, mily mély az élet s mi szent!

Áldott vagy Anna! Messze, messze mentél,
Hogy megmutasd, mily mélyen bennem élsz,
Hogy egy hatalmas és bús szerelemnél
Érezzem, hogy az életem egész!

Hogy én is a tavaszi újulások
Fia vagyok, ki síron is kihajt,
Hogy engem is egy végtelen világnak
Mély titka ringat, hol nincs semmi part.

Piros remény

Már jön a május. Én szegény szívem,
Ki mindig múltak májusába szálltál
Emlékezőn, borúsán és híven,
Hidd el: nincs szebb jövőndők májusánál!

Ha neked nem volt soha tavaszod,
Mely bíbor vágyak lángjától piroslott,
Nézd: jön egy május, mely nem tűnt, halott,
Melyben a milliók nagy szíve boldog!

Már jön a május. Minden szenvedők,
Minden szegények és minden szerelmek
A tavasz tág, szabad fényére jertek!

S a termő nagy föld szent színe előtt
Éreztétek, hogy nincsen itt enyészet,
Holt álmaink szabad jövőben élnek!

A hallgatás tornyában

Elmennek mind oda...
A csönd várában nincs többé csoda.
Portáján az élet riadva vár.
Csönd. Csönd. Tornyával égbe ér a vár.

Megyünk mind, mind oda...
Nem gyúl piros láng a bástyák felett,
Vak hallgatás az örök izenet.
Szomorú-e vagy közönyös e vár?
Csönd. Csönd. Az élet künn kérdezve jár.

Megyünk mi is oda...
Vannak, kiket úgy von a csönd hona,
Hogy itthagyják e zajt, szép boldogan,
Sokan vannak s mégis magányosan.
Kopogtatok tán holnap én is ott.
Csönd, csönd, nyílj meg Szezám!
S a hallgatás nagy tornya nyílni fog!

Pillangó kisasszony

Karcsú, kecses, mint halvány porcelánok,
A szeme mandula és ajka csók,
Csak Keleten teremnek ily virágok,
Ily különösek és ily bódítóok.
Ott ül piros és sárgás kimonóban
Oly némán, mint egy nagy, beteg madár.
A kertben halk szél a cseresznyefákat
Hintázza lágyan s száll az este már.

Lassan kigyúlnak a nagy lampionok,
Piros, zöld fények s szürkén, mereven,
Mint magányos öreg, szétnéz az ódon
Fusijáma a sárga tengeren.
S a sárga vizek lassú, mély zenéje
Ringat valahol egy fehér hajót,
Mely napnyugatnak tér sóvár ölébe,
Hol nem teremnek gyilkos viharok!

A kapitány egy édes nőre gondol,
Ki rá bús Babel mélyén félve vár.
Ó arany szabadosság, kikapós kor,
Keleti mámor, az idő lejár!
S amint a távol, puha, kék ködébe
Mélázva, lágyan átolvad Japán,
Feledve már nagy mandulaszemével
A kimonós, a bús és néma lány.

Ő csöndben virraszt. Ül a szőnyegen,
Mely virágokkal hímes, tarka, dús,
Csodavirágok, miket nem terem
Távol Nyugat, a fáradt és borús.
Csodavirágok és nagy madarak,
Melyek beteg virágok ajkain
Szedik a mézet, édes aranyat,
Boldog Kelet, hol kék és vágy a kín!

Hol szőnyegeknek százszínű mezőin
Piros és zöldes lampion alatt
Virrasztanak kis, halvány szenvedői
A távol vágnak: árva madarak!
Karcú, kecses nők, méla porcelánok,
Szomorú vázák szép Napkeleten.
Taifun süvölt a sárga tengerágyon
S bennük mély csönd virraszt: a szerelem!

Formát keresni...

Formát keresni minden gondolatnak
És elvérezni egy fonák igén,
A parfümét érezni a szavaknak
És tudni: minden szó gonosz szirén,

Mely holt szépségek barlangjába csábít
S az élettől, amely vár, eltakar
S megunni a szép formák orgiáit
S érezni: meddön vergődünk tavaly!

És hogy az élet derűs, tág mezőin
Csak hervadások illata fogad
S hogy élni, élni nekünk már merő kín

S siratni szép, megölt halottakat,
Kik bennünk szunnyadoznak már örökre,
Bús és beteg szavaktól elgyötörve...

Versek, rím és remény nélkül

I. Halott mellé...

Halott mellé temetnek holmikát,
Emlékeit, mik édesek neki.
Keresztet, amit hordozott nyakában
(Ó a lelkében is hordozta titkon!)
Arcképet, mely ódon és hibás
(Ó a szívében élt ragyogva Ó!)
És egyebet, tán egy beteg virágot:
Bús violát, vagy rózsát, amely őszi!
Halott mellé temetnek holmikát...

Melléd is, én halottam, aki élsz,
(Ki tudja, hol kísérsz s mit akarsz még,
Hiszen gyilkoltál és szerettelek!)
Melléd is, arcod halvány mása mellé
Odateszek csöndben, könnyezve, lágyan,
Egy életet, egy sorsot, egy szívet,
- Ó életem, ó sorsom és szívem! -
Tört holmik ők s neked értéktelen mind!

II. Sok méreg által...

Sok méreg által pusztulunk mi el!

Jöttek ólmos, szürkítő betűk,
Könyvek fölött gubbasztó éjjelek,
(Künn május álmodik, vár és szeret:)
Jöttek nehéz magányok, mély talányok,
Mikor bús gyertyák fényénél ijedten
Találkozott magammal önmagam
Tükörben és lelkem mély tükörében...

Sok méreg által pusztulunk mi el!

És jöttél végre későn és mohón,
Szép, szabad élet és májusi éjjel...
Virrasztott szívem az ablak alatt,

Szép szeretője ablaka alatt,
Rossz szeretője ablaka alatt,
Más szeretője ablaka alatt...

És jöttél utoljára rútnovember,
Magány, mely emlékektől kong szegény,
Magány, amely vádaktól kong szegény.
És jött a bor, a bánat, a felejtés.
És régi nyomorok új bélyege...

Sok méreg által pusztulunk mi el!

